

Arrest

nr. 199 528 van 9 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 december 2017.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BYUMA, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. Verzoeker volhardt afkomstig te zijn uit het district Qarabagh in de Afghaanse provincie Ghazni en stelt dat hij en zijn familie er vluchtten omwille van de problemen die zijn vader er kreeg met de Taliban, waarop ze naar Iran gingen, alwaar ze tien jaar (illegaal) verbleven, om in 2015, nadat verzoeker en zijn broer in Iran verkracht zouden zijn geweest, naar Europa te vluchten.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 24 mei 2017 omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. In het arrest werd o.a. vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij als Afghaanse vluchteling illegaal in Iran verbleef, waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij en zijn vader werden opgeroepen om in Syrië te gaan vechten teneinde een Iraanse verblijfsvergunning te kunnen verkrijgen. Evenmin kan, zo werd tevens geoordeeld, geloof worden gehecht aan verzoekers vrees om door de Iraanse autoriteiten te worden gedeporteerd wanneer hij klacht zou indienen naar aanleiding van de beweerdte verkrachting van hem en zijn broer. Tevens werd door de Raad vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit het district Qarabagh, provincie Ghazni, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij als illegale Afghaanse vluchteling in Iran heeft verbleven. Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij, zo oordeelde de Raad, de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af -hij stelt dat hij in Iran werd verkracht uit wraak omdat een Iraans meisje door Afghanen werd verkracht- en legt volgende documenten neer: drie attesten in verband met zijn werk voor Teheran Electronic, zes visitekaartjes en een enveloppe.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. X van 24 mei 2017 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekers huidig betoog in zijn verzoekschrift dat "Daarnaast wekt verweerster de indruk dat een verklaring van een wijkagent onverzoenbaar zou zijn met een vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten. Dit moet evenwel in de nodige context geplaatst worden. Een wijkagent kan niet zomaar gelijkgesteld worden met de 'staatsautoriteit'. Ook dit zijn nuances die verzoeker nader zou moeten kunnen toelichten", neemt niet weg en doet geen afbreuk aan het feit dat het, zoals de commissaris-generaal met recht stelde, in het licht van zijn verklaringen de Iraanse autoriteiten te vrezen, opmerkelijk is dat verzoeker een wijkagent zijn verblijf in Teheran liet attesteren, en het daarenboven ook erg opmerkelijk is en weinig aannemelijk dat een wijkagent het verblijf van verzoeker en zijn familieleden in Iran attesteerde, terwijl/ofschoon zij er volgens verzoekers verklaringen illegaal (als Afghaanse migranten) verbleven.

Hoe dan ook vermogen de door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten, waarmee hij zijn beweerde jarenlange illegale verblijf als Afghaans vluchteling in Iran tracht te staven, geen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op het gegeven dat, zoals in het kader van zijn eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. X van 24 mei 2017 werd vastgesteld, geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaarde afkomst uit het district Qarabagh in de Afghaanse provincie Ghazni, en derhalve aan de problemen die zijn familie er beweerdelijk kende en welke hen ertoe zouden hebben genoopt Afghanistan te ontvluchten.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift (opnieuw) wijst op zijn "risicoprofiel als jongeman "of fighting age" en het feit dat hij "Hazara-sjiet" "Als lid van een religieuze minderheid (...) eveneens een uitgesproken risicoprofiel" heeft (verzoekschrift, p. 7 en 8), wijst de Raad op hetgeen dienaangaande eerder bij voormeld arrest in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag werd vastgesteld, met name: "Verder dient opgemerkt dat uit de door verzoeker aangehaalde informatie (verzoekschrift, stukken 3 en 7) niet blijkt dat er in Afghanistan sprake is van vervolging van personen louter omwille van hun etnische afkomst als Hazara of hun sjiiitische geloofsovertuiging. Wat betreft zijn bewering dat hij als jongeman "of fighting age" een risicoprofiel heeft, dient erop gewezen dat in de door verzoeker geciteerde richtlijnen van UNHCR zelf wordt opgemerkt dat dergelijke vrees in concreto aannemelijk dient te worden gemaakt ("Depending on the specific circumstances of the case [...]"). Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken en een verwijzing naar louter algemene informatie (verzoekschrift, stukken 3-10) die geen betrekking heeft op zijn persoon, volstaat hiertoe geenszins. Bovendien maakte verzoeker noch op de DVZ, noch op het CGVS enige melding van een vrees om gedwongen te worden gerekruteerd of problemen te kennen naar aanleiding van zijn etnische origine of geloofsovertuiging. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift is laattijdig."

Verzoeker brengt in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu verzoeker naar (deels als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan en de provincie Ghazni in het bijzonder en de situatie van Hazara in Afghanistan, volstaat, net als het zichzelf op algemene wijze toemeten van een risicoprofiel, niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient, net als het risicoprofiel, in concreto te worden aangetoond of aannemelijk gemaakt en verzoeker blijft hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke.

In zoverre verzoeker de hoorplicht geschonden acht, stelt de Raad vast dat hij werd gehoord zodat deze opgeworpen schending niet dienstig, noch ernstig is. Er werd hem, in weerwil van zijn algemene verzuchtingen hieromtrent, wel degelijk de kans geboden om de door hem in het kader van zijn huidige tweede asielaanvraag aangebrachte stukken mondeling toe te lichten, hetgeen hij ook deed, en hij had op het einde van zijn gehoor, toen hem hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, niets meer toe te voegen (Verklaring meervoudige aanvraag d.d. 5 september 2017, nr. 21).

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit Ghazni, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 november 2017, voert verzoekende partij aan dat zij wel nieuwe stukken heeft ingediend ter ondersteuning van haar illegaal verblijf in Iran en dit element zorgvuldig moet onderzocht worden.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene wijze voorhoudt, wordt *in casu* wel degelijk en afdoende rekening gehouden met en een onderzoek gevoerd naar de door haar in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag neergelegde documenten.

Zo wordt met betrekking tot die stukken door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing het volgende vastgesteld: *“Wat betreft de documenten die u in het kader van uw huidige asielaanvraag neerlegt (het verblijfsattest; de verklaringen betreffende uw werk voor Tehran Electronics; de licentie op naam van M.(...) G.(...)), wordt opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Iraanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Iraanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Iraanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Er wordt tevens gewezen op een lucratieve markt voor het aanbieden en verkrijgen van valse Iraanse documenten met het oog op migratie. Iraanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Bovendien wordt in verband met het verblijfsattest opgemerkt dat het, in het licht van uw verklaringen dat u de Iraanse autoriteiten vreest, opmerkelijk is dat u uw wijkagent uw verblijf in Teheran liet attesteren (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ dd. 05.09.2017, punt 17). Het is ook opmerkelijk dat uw wijkagent het verblijf van u en uw familieleden, die daar volgens uw verklaringen leefden als illegale Afghaanse immigranten, op zijn beurt attesteerde. De door u neergelegde visitekaartjes en envelop houden geen enkel verband met uw verklaringen over uw herkomst uit Qarabagh of met uw verklaringen inzake de omstandigheden waarin u in Iran verbleef zodat de geloofwaardigheid hiervan niet herstellen.”*

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststellingen. Ze werpt evenmin een ander licht op de grond in de beschikking waar dienaangaande wordt vastgesteld dat *“Verzoekers huidig betoog in zijn verzoekschrift dat “Daarnaast wekt verweerster de indruk dat een verklaring van een wijkagent onverzoenbaar zou zijn met een vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten. Dit moet evenwel in de nodige context geplaatst worden. Een wijkagent kan niet zomaar gelijkgesteld worden met de ‘staatsautoriteit’. Ook dit zijn nuances die verzoeker nader zou moeten kunnen toelichten”, neemt niet weg en doet geen afbreuk aan het feit dat het, zoals de commissaris-generaal met recht stelde, in het licht van zijn verklaringen de Iraanse autoriteiten te vrezen, opmerkelijk is dat verzoeker een wijkagent zijn verblijf in Teheran liet attesteren, en het daarenboven ook erg opmerkelijk is en weinig aannemelijk dat een wijkagent het verblijf van verzoeker en zijn familieleden in Iran attesteerde, terwijl/ofschoon zij er volgens verzoekers verklaringen illegaal (als Afghaanse migranten) verbleven.”*

“Hoe dan ook vermogen”, zoals in de beschikking d.d. 29 november 2017 wordt vastgesteld, “de door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten, waarmee hij zijn beweerde jarenlange illegale verblijf als Afghaans vluchteling in Iran tracht te staven, geen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op het gegeven dat, zoals in het kader van zijn eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. X van 24 mei 2017 werd vastgesteld, geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaarde afkomst uit het district Qarabagh in de Afghaanse provincie Ghazni, en derhalve aan de problemen die zijn familie er beweerdelijk kende en welke hen ertoe zouden hebben

genoopt Afghanistan te ontvluchten.” Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele elementen bij die vermogen hieraan afbreuk te doen of een ander licht op te werpen.

De Raad herhaalt en benadrukt dat, zoals eerder in voormelde beschikking werd opgemerkt, “Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit (...) niet getwijfeld” wordt. “Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit Ghazni, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.”

Verzoekende partij brengt derhalve, gelet op het voorgaande, geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 29 november 2017 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS